

یارِ پَسَنَدیدِ مَرا

مُژده بَدِه، مُژده بَدِه

(یارِ پَسَنَدیدِ مَرا

حسین دیدِ مَرا) ۲

مُژده بَدِه، مُژده بَدِه

دستِ تَوَسُّلِ که به آینه زدم

نوحه‌گنانِ سینه زدم

(یارِ پَسَنَدیدِ مَرا

حسین دیدِ مَرا) ۲

مُژده بَدِه، مُژده بَدِه

سایه‌ی دیوارِ حرمِ جای خود

سایه‌ی دیوارِ حُسینیه‌اش

بُرد به خورشیدِ مَرا

(یارِ پَسَنَدیدِ مَرا

حسین دیدِ مَرا) ۲

پایِ عَلامَتِ دلِ من پَرکَشید

تا حرمِ اَمَنِ عَلمدارِ رَفت

شاه‌پَرِ رَویِ عَلم

خَم شُد و بوسیدِ مَرا

(یارِ پَسَنَدیدِ مَرا

حسین دیدِ مَرا) ۲

کوچه‌ی مَعشوقِ من آنجاست که

سَر درِ هر خانه‌ای

پَرچَمِ مِشکی ست که دل میبَرَد

با من از این کوچه بیا و بگو

مِثَلِ دلِ آرامِ من

کیست که دل میبَرَد؟

خانه‌ی مَعشوقِ من آنجاست که

پیرزنی با دو سه تا پارچه

تَکیه عَلمِ گَردِه است

خَلَوَتِ ماتَم‌گَده‌ای خانگی ست

خانه‌ی اُمیدِ مَرا

(یارِ پَسَنَدیدِ مَرا

حسین دیدِ مَرا) ۲

مُژده بَدِه، مُژده بَدِه

بَختِ سِپیدم همین

رَختِ سیاهی ست که تَن گَردِه‌ام

شالِ عَزایی ست که سَنجاقِ کَفَنِ گَردِه‌ام

با همه آلودگی

خاطرَم آسوده است

مُهرِ شِفاعَتِ همین

جای کبودی ست که بَر سینه‌ی من بوده است

(واسطه‌ی ما و خدا) ۲

کیست به جُز مادَرش؟

من که شِفاعَتِ شُدم

فاطمه بَخشیدِ مَرا

(یارِ پَسَنَدیدِ مَرا

حسین دیدِ مَرا) ۲
